

Nu stod han dér med sine underlig døde, blaaehvide Øjeæbler og stirrede raadvildt frem og tilbage fra Moder til Datter. Og da ingen af dem sagde noget, faldt det ham tilsidst ud af Munden:

„Jamen . . . jamen, Hansine! Hvordan i Alverden er dette hersens dog kommet?“

„Det véd jeg ikke,“ sagde endelig Hansine, halvt vredt. Hun hvilede endnu Hovedet paa sin Arm men havde holdt op at græde. Forældrenes samstemmende Beklagelser begyndte at krænke hende.

Men nu nærmede Moderen sig og lagde varmt sin Haand paa hendes Skulder.

„Jamen, sig mig dog, Hansine . . . holder du da ogsaa af ham?“

Først svarede hun ikke; men da Moderen gentog sit Spørgsmaal og samtidigt lod sin Haand stryge med et ligesom tilgivende Kærtegn over hendes Haar, mumlede hun:

„Det gør jeg vel nok.“

„Ja for det er da endelig det, det kommer an paa, mit Barn, at I bægge tror, det kan blive til Lykke for jer. For skønt det jo rigtignok er helt underligt for en anden at tænke paa, saa — naar det nu en Gang er blevet saadan — saa kan man jo kun bede Vorherre at lægge sin Velsignelse til.“